

2011.367.1

309011
4325-929/04.

egy zsidó kislány sorsa a sok közül

írta: R

פברואר 1998

Egy Pesti zsidó kislány sorsa sok közül

Budapest szép város. Egy kislány születik 1932-ben egy kispolgári családban. Az apa gépészmérnök és egy jól kereső ember aki szeret élni és többet költeni mint amennyije van. Az édesanya gazdag lengyel család gyermeke aki nagyon fiatalon megy férjhez és elkerül egy idegen országba ahol tovább hadja magát kényeztetni a férjétől.

A kislány L első szavai német nyelven hangzanak el mivel az édesapja bécsi születésű és így mikor a kislány 4 hónapos vissza kerülnek Bécsbe és 1938-ig Bécsben élnek.

Az események Hitler megjelenése után 1933-ban gördülésbe kerülnek és a kis L emlékezetébe megmarad körülbelül 4-éves korából egy keserű élmény mikor 3 suhanc megtámad egy szakállas zsidó bácsit és az apja közéjük ugrik, elveri őket és utána menekül.

Ezek után elhatározzák hogy vissza mennek Pestre mert ott nyugodtabban élhetnek.

Az első nehézségek után beilleszkednek és az élet megy tovább. Pesten még nem érezni úgy a háborút.

Bekerültem első ellemibe és kialakult egy baráti kör. Megismertem a legjobb barátomat Á, aki később is nagy szerepet játszik az életemben és mai napig összeköttetésben vagyunk. A szülők is összebarátkoztak és nagyon sokat voltunk együtt.

1939-ben kitört a második világháború és természetesen mindenki retteget a következményektől.

1941-ben internáltak minket mint idegen állampolgárokat és elküldtek minket Ricsére ez egy kis városka volt és az emberek egy táborba éltek.

Á az édesanya valahogy el tudta intézni hogy engem magához vegyen különleges engedéllyel és így egy új korszak kezdődött az életemben.

Mint egyetlen gyermeke a szüleimnek egyszerre let két testvérem és még egy anyukám. Á édesapja akkor katona volt és valhol Ukrainában harcolt a németek ellen.

A és Ö a kis testvére a barátnőmnek úgy fogadtak be a családba mintha ez természetes hogy hozzajuk tartozom.

Nagyon hiányoztak a szüleim de nem éreztem magam idegennek egy percig sem es visszagondolva mint felnőtt csak akkor fogtam fel milyen nagy dolgot vállalt magára ez a nagylelkű asszony hogy háborus időkben nehéz körülmények között magára vállalt még egy gyereket. Dolgozott es ellátta a családot úgy hogy a körülményekhez képest nem hiányzott nekünk semmi.

1943-ban kiengedték a szüleimet. Haza kerültem csak minden hónapban kellett jelentkezzenek a Keognal ez a szervezet kontrolálta a külföldi állampolgárokat.

1944 marcius 19-en bevonultak Búdapestre a németek. Ez egy szomorú nap volt mindenkinek. Én mint gyerek nem fogtam úgy fel nem tudtam miért olyan leverték a felnőttek. Nem tudtam mi vár ránk.

Édesapamát elvitték 2 hónapra rá a gyárból ahol dolgozott. Egyszerűen bementek es összeszedték a zsidokat.

Akkor már Szálasi is működött. A feketeingeseknek hívták őket Magyarországon.

Már kellett sárga csillagot viselni. Mi nem mindig tettük fel es így egy nap mentünk Anyukámmal az utcán es egy razzian amit általában váratlanul csináltak elkaptak minket a németek es bevitték a Rombach utcai zsidó templom udvarára ami akkor ideglenes gyűjtőtábornak számított. Onnan egy pár nap múlva átvittek minket a Szabolcs utcára egy iskola épületébe ami akkor szintén átmeneti táborra alakult.

Két hét után egy nap kivittek minket a Keleti pályaudvarra Felszáltunk egy vonatra es vártuk az indulást de nem tudtuk hogy hová.

Láttuk hogy nagy szaladgálás van körülöttünk, tárgyalások es a végén leszállítottak minket es teher autokon elvittek minket Kis Tarcsára. Ez is egy gyűjtőtábor volt.

Körölbélül 3 heti ottartózkodás után egy éjjel felköltöttek minket kihajszoltak teher autokhoz es kiutztak velünk egy nyílt mezőre ahol teher vonatok vártak ránk be lettünk szoritva 75-80 személy 1 vagonba es elkezdődött a várakozás es a tolatás egyik vágányról a másikra.

A végén csak megindult velünk a vonat a bizonytalanba mert még mindig nem tudtuk, hogy hova visznek minket.

Három napi utazás után kisebb megszakításokkal megérkeztünk.

AUSCHWITZ'

A sineknek vége egy nagy kapuegy felirattal (DIE ARBEIT MACHT FREI) ami annyit jelent hogy a munka szabaddá tesz. Nem értettük a jelentőséget de mint később megtudtuk nem is volt sok értelme.

Lekergettek minket a vagonokból es ott néztem szembe először Dr. Mengelével egy ember akit azt hiszem sokan nem felejtettek el életük végéig.

Szép szál magas kékszemű férfi volt akkor még nem tudtam hogy ezrek élete függ a jobb mutató ujjától.

Sorba állítottak minket, mivel anyukám lengyel születésű volt és érkezésünkkel hallotta a csikos ruhákba öltözött emberektől az anyanyelvét mindjárt érdeklődött amennyire lehetett hogy tulajdonképpen hol vagyunk es mi megy végbe.

Az egyik mindjárt azt kérdezte egyedül vagy?

A válasz : nem a kislánnyal.

Ne mond hogy kislány legalább 15-16 évesnek ad ki ha kérdeznék. Engedd hogy lenyirják a haját mert ha tudják hogy beszél nemetül ~~Laufert~~ Lauferint (Kurier) csinálnak belőle és egy idő után eltűnik és sose látod többé.

Miután Mengele jobbra legyintett mehettünk az ugynevezett fürdőbe ahol le kellett vetközzünk es egy kupabba rakjuk az összes holminkat ami velünk volt és amit többé soha nem láttunk. Csak a háboru vége után tudtuk meg hogy hatalmas raktarakat csináltak a németek mindenből ami a deportáltaktól össze szedtek.

Lenyirták a hajunkat es az összes többi szőrzetet es ott álltunk anyaszült meztelenül.

Körülnéztem és elkezdtem kiabálni Anyu-Anyu erre megszólalt mellettem egy kopasz nő itt vagyok L . Nem ismertem meg hirtelenében a saját Édesanyámat.

Kaptunk valami hordott ruhákat. Nekem odadoptak egy elhordott nyári ruhát ami bő és hosszú volt és amit nem akartam felvenni de hát senki se törődött velem és máris kezdtek terelni bennünket a lágér felé.

El kell képzelni egy nagy területet es egymás mellett felsorakozott fából épült hosszú blokkokat és ahogy később megtudtuk mindegyikbe 1000-1200 ember tartozkodott 3 emeletes pricsekbe. Középen végig húzódott egy téglából épített kályha amit mi egyenlőre ülőhelynek használtunk.

A napi program kezdődött korán reggel Appellel (sorakozó) és számlálással.

Reggeli ami állt egy szelet kenyérből egy kocka margarin és egy löttyből amiről nem tudtuk megállapítani hogy az micsoda de később megtudtuk a régiektől a Blokováktól és a kisegítőktől akik már voltak 3 éve legtöbbje lengyelek hogy a reggeli löttybe Brom volt ez nyugtató és a nőknek elmaradt a havi menstruációjuk. Ez talán helyes is volt mert a tisztálkodás sokszor lehetetlen volt. Egy kis mosdó állt a rendelkezésünkre ahol állandó sor volt de nem mindig volt használható mert nem volt víz. Az csak akkor volt amikor az S.S.-nek eszükbe jutott hogy a büdös zsidoknak kell egy kicsit mosdani ahogy ők mondták.

A többi idő semmivel telt el és miután a többi lányok megmutatták nekünk hogy hosszú keményből füst száll ki és elmagyarázták nekünk hogy az a Krematorium ahol a kislektált csoportokat elégetik elkezdtek megérteni hogy tulajdonképpen hol vagyunk és mi vár ránk.

Mi egy kojába voltunk egy pesti hölgyel és egy velem egyidős kislányával aki tényleg Lauferin volt így legalább majdnem mindig tudtuk mikor lesznek ~~maxxxtasok~~ szelektálások és elkezdünk keresni nekem buvohelyeket, hogy ne kerüljek Mengele elé mert már nagyon le voltam fogyva.

A második találkozásom Mengelevel 3 hónapra odaérkezésünk után volt. Megint reggel Appelnél csinált szelektálást és így nem tudtam elbujni. Ezen a reggelen fiatal lányokat keresett és ahogy elmagyarázta katonák részére használatra és utána tudtuk hogy ezeket senki nem látja többé. Ez azt jelentette hogy használat után gázkamrába kerültek.

Lehajtott fejjel és szívdobogással álltam ott éreztem hogy közeledik és abba a pillanatba már fel is emelte az államát csendes hangon azt mondta (los raus) vagyis kifelé.

Éreztem hogy megdermedek Anura néztem aki halálsápadt lett és meg se tudott szólalni.

Lassan kiléptem a sorból, át kellett volna menjek a másik oldalra a csoporthoz akik már ki voltak válogatva.

Ez mesebe illő de így igaz úgy látszik volt egy védőangyalom aki vigyázott rám mert a sors úgy akarta hogy életbe maradjak.

Ez volt az első mesém megmeneküléséről.

A második eset: Megint Mengele előtt vagyok persze meztelenül ő majdnem mindig úgy szelektált. Bal karunkon kellett legyen ruhánk a jobb karunk felemelve hogy jobban láthassa a bordáinkat mert mindenki a hónapok folyamán Auschwitzba a gyerekek az idősek és a betegek nagyon